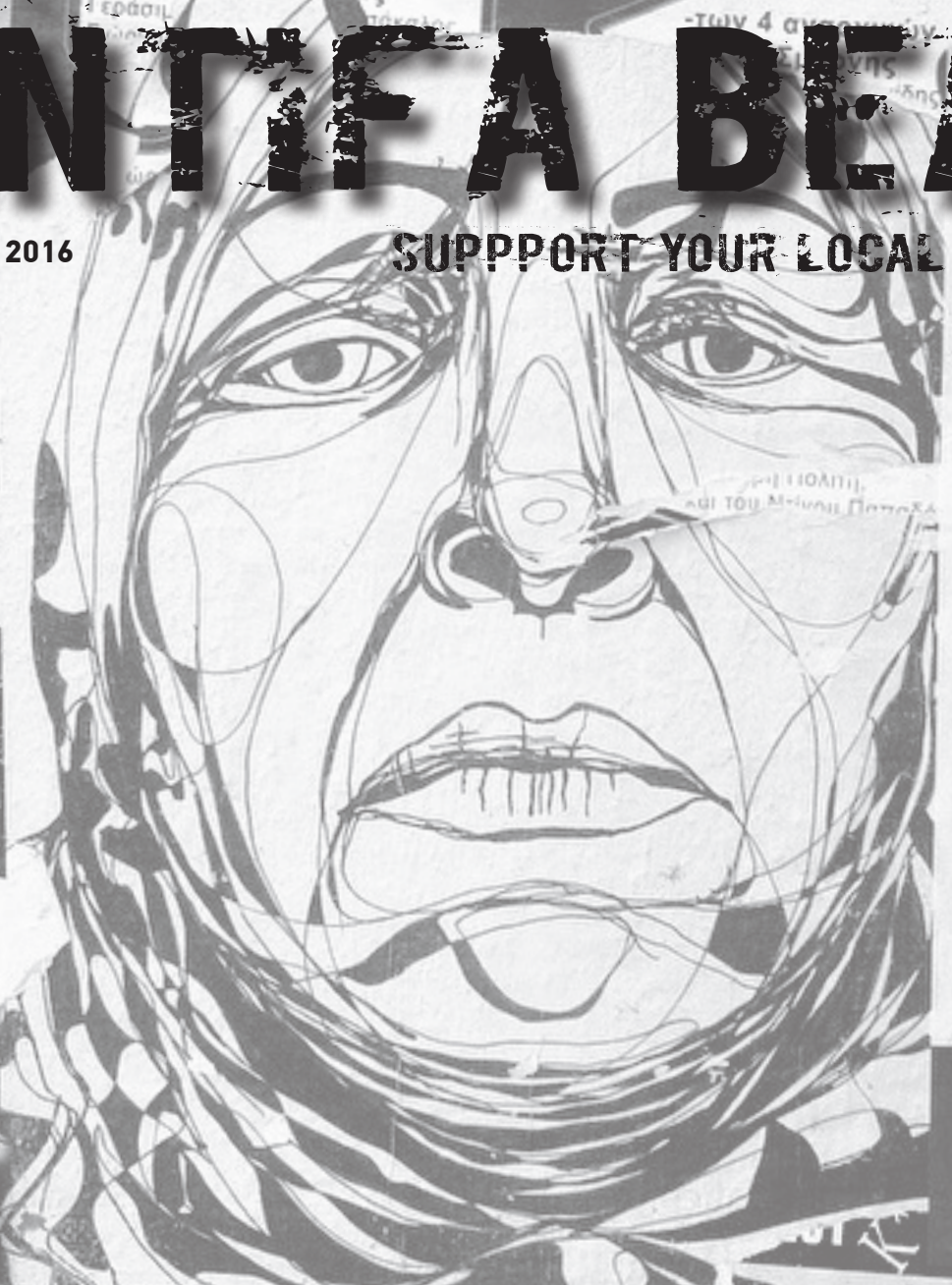

ANTIFA BEAT

Φλεβάρης 2016
τεύχος #4

SUPPORT YOUR LOCAL ANTIFAI

αθ αύσει

ηδη
και ετι

Επι
Εσθ
Αναθ
Φεθ
Φεθ
Φεθ
Φεθ
IS,

VVI-

αφορισμός σου

ΜΑΥΤΑΤΗ
(κοινωνική ανθεξούση)

της
απο
εις επ
απολυ
καταλλες
απολλας οργα

ΑΝΤΙΓΑ ΔΑΤΑ

#4

"Είπαμε για τραμπούκους, η μάνα Φύσσα ξέσπασε, πέταξε το μπουκάλι, ο Ρουπακιάς έχει αρχίσει και - σε τελείως ανθρώπινο επίπεδο - λογικά αυτός ο άνθρωπος πρέπει να είναι ράκος, δεν αντιδρά πια, μόνο ο δικηγόρος του. Από την άλλη μια μάνα - τα είδατε και χθες - είναι λυτή και γυρνάει και του λέει 'δεν θα ησυχάσω μέχρι να σε κρεμάσω', ε καταλαβαίνετε ότι είναι ολίγον κάπως." ΣΚΑΪ, 05/11/2015

Γιατί το facebook και η τηλεόραση πέρα από **ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΟΡΑΣΗΣ** μπορεί να προκαλέσουν και **ΑΝΑΚΑΤΕΜΑ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ**. Σε τέτοια περίπτωση, πατήστε το κουμπί OFF και αν τα συμπτώματά παραμείνουν, συμβουλευτείτε την τοπική σας Αντίφα!

Constantinos Bogdanos

13 hrs · Edited · 🌐

Follow

Είναι δύσκολο να μην επιθυμείς να δεις τον ουρανό της Μέσης Ανατολής, εκεί πάνω από τη Ράκα, κατάστικτο από Rafale, Mirage και Super Etendard.

Like Share

426 people like this.

30 shares

Ο Μπογδάνος καταθέτει ιδέες και επιθυμίες για αεροπορικούς βομβαρδισμούς στη Συρία, 14/11/2015

Για τη βία, το ρατσισμό και το ναζισμό

ANTIFA
ABOUT
BEAT

Ναι, δεν πάμε πλέον σχολείο. Από την τελευταία φορά που βγήκαμε από την πόρτα αυτή μπορεί να πέρασαν 5, 10 ή ακόμη και 15 χρόνια. Παρόλα αυτά, συχνά ανταλλάζουμε βλέμματα ή κουβέντες στις ίδιες γειτονιές... Κυψέλη, Πατήσια, Εξάρχεια και πάει λέγοντας. Στα παγκάκια, στους δρόμους, στους συρμούς και τα λεωφορεία. Μεγαλωμένοι ή περαστικοί από εδώ, με τις σχέσεις μας, τους θυμούς μας, τις χαρές εδώ. Μα τώρα είναι η ώρα που συμβαίνει κάτι που μας ξεπερνά όλους, μας διαπερνά όλους, είτε γουστάρουμε είτε όχι, και μας αναγκάζει να φέρνουμε τις φάτσες μας πρωί-πρωί έξω από τα σχολικά κλουβιά. Αυτός είναι και ο λόγος που σας μοιράζουμε αυτό το δωδεκασέλιδο έντυπο. Ποιός λόγος ακριβώς; Ότι μας έλαχε μια εποχή ανασύνταξης του ντόπιου φασισμού, του οποίου η παρονυχίδα μόνο είναι οι κοινοβουλευτικοί νεοναζί. Και ότι ξέρουμε καλά πως τόσο οι κάθε είδους φασίστες – στις γειτονιές, τους δρόμους και τα λεωφορεία – όσο και τα κατορθώματα τους δεν αντιμετωπίζονται με το τηλεκοντρόλ.

Το υποκείμενο που σας μοιράζει αυτό το έντυπο, γυναίκες και άντρες, στρέιτ και ανώμμαλοι, μετανάστ(ρι)ες και μη – περήφανοι και περήφανες για όλα τα παραπάνω αλλά κυρίως για την αντιφασιστική τους συνείδηση! – έχει

πάρει θέση μέσα στον παραπάνω κοινωνικό πόλεμο. Γνωρίζει επίσης τόσο το φόβο και τη μοναξιά των ατομικών λύσεων όσο και τη σιγουριά και τη δύναμη των συλλογικά οργανωμένων απαντήσεων ενάντια στον ντόπιο βούρκο. Θα βρείτε, λοιπόν, εδώ μέσα διάφορα που ελπίζουμε να κάνουν κάθε ρατσιστή, ομοφοβικό, σεξιστή συμμαθητή να νιώθει άβολα και κάθε αντιφασίστα, κάθε μετανάστρια, κάθε έναν και κάθε μία που νιώθει 'ξένη' μέσα σε ασφυκτικά περιβάλλοντα να αναθαρρεί και να μη νιώθει κανείς μόνος, καμιά μόνη. Και ξανά: θα βρείτε εδώ μέσα διάφορα, τα οποία συζητάμε σε μικρές συνελεύσεις, τα διαμορφώνουμε συλλογικά και τα χρηματοδοτούμε από την τσέπη μας. Αυτό σημαίνει πρακτικά ότι ούτε έχουμε ούτε θέλουμε να έχουμε σχέση με οποιοδήποτε κόμμα, πρωτοπορία, ΜΜΕ ή άλλου είδους καβάτζες. Και ότι δεν ελπίζουμε παρά στις δυνάμεις τις δικές μας, των φίλων μας και των συντρόφων μας. Αυτά για αρχή. Τα υπόλοιπα στο έντυπο. Αλλά θα μπορούμε να τα λέμε κι από δω **Antifa_Beat_26@riseup.net**.

μια antifa έκδοση δρόμου / τεύχος 4 / φλεβάρης 2016
κυψέλη / πατήσια / εξάρχεια

Ne Gjuhen e Ndaluar

Disa te “mire”, shume te keqinje dhe akoma me shume te tepert!
Nje kendveshtrim I qeverise greke per rolin e emigrantve dhe refugjatve (si'c do ajo ti dalloje). Frymezohemi nga vizita e fundit ne zyrat e emigracionit, pikerisht nga zyrat e pashaportizimit ku Vertetiam se sa pake shance kemi per te mare pashoporten greke, edhe kure I plotesojme te gjitha kushtet. Dmth edhe kure perfshiemi ne kategorin e pare.
Ja c'fare na thane punojsit qe na sherbyen:

- 1 duhet te paisemi me vullnet dhe durim! Dmth dueht te mbledhim serishte te njejtat vertetime nga shkollat sepse ligji ka ndryshuar. Mbasi I mblodhe, mundohesh te mbyllesh takim me periferine ne disa telefona qe nuke pergjigjet askush asnjehere. Po je me fate dhe rastesishte mbase 1 muai dikush pergjigjet, takimi me I afert eshte mbas 4 muajsh. Me pake fjale, Sa me shume te vonohesh aqe me mire sepse ne kete menyre pakesohen shancet per te mare pashoporten.
- 2 na thane ne menyre jo direkte por sipas nje letre-posteri, te cilen kishin ngjitur ne mure mbas zyres , per te na mirepritur me siguri, qe “ te perfituarit jane shume mosmirenjohes”! Me te gjitha keto privilegje qe po shijome ne kete shtete, eshte e vertet!!!
- 3 ketu ishet dhe pika e pare dhe e fundi ne te cilen zyrtaria tregoi nje entuziazem dhe vullnet. Na tha qe kemi mundesi,po deshem, te bejme nje kerkes ne te cilen deklarojme qe deshirojme te ndryshojme emrni, dmth ta bejme si pake me...greke.!!! keshtu qe midis te gjitha te tjerave duhet te vrasime mendjen edhe per ndryshimin e emrit, me te gjitha pasojat qe kjo mund te sjelli(probleme ne shetin e vendlindjes etj).

Mbas kesaj ekserience dhe sipas lookut e personelit qe na sherbehu kemi per te shenuar vetem nje gje: fytyra filoemigrante qe do te shfaqj qeveria e syrizas kufizohet tek adoptimi I nje dress codi me allternativi sepse gjithcka tjetere, me e domosdoshme per ne ka ngelure njesoj me qeverit e hershme.

Σημειολογία

ή σημειωτική

είναι η επιστήμη που μελετά την ερμηνεία των συμβόλων. Η γλώσσα, ο κινηματογράφος, η μουσική, το θέατρο και βέβαια η φωτογραφία είναι κάποια από τα κατεξοχήν πεδία ανάδειξης συμβόλων. Τα σύμβολα κουβαλούνε πάνω τους μια κωδικοποιημένη σημασία, υποκαθιστούν ένα νόημα και τα νοήματα με τη σειρά τους είναι απαραίτητα για την επικοινωνία. Το παράδειγμα με την παραπάνω φωτογραφία που κάποιος επικοινωνιακός σύμβουλος διάλεξε για φόντο στις

την επίσκεψη ευρωπαίων ελλάδα, είναι ένα από τα της λειτουργίας της λογαριασμό του ελληνικού Η φωτογραφία έχει μέγεθος. Ξεπερνά σε έλληνα πρωθυπουργό, ξεπερνά σαν ζήτημα κυβέρνησης. Η ανάμεσα στις σημαίες ευρωπαϊκής ένωσης δύο συνομιλητές του τσίπρας στέκεται δεξιά της έχει στη μια πλευρά τρεις που ταΐζουν με μπιμπερό το μωρό μιας Σύριας μετανάστριας η οποία, όντας στα αριστερά του τσίπρα, δείχνει ανακουφισμένη και κοιτάει πέρα από το κάδρο του φωτογραφικού φακού (το μέλλον?). Ο πρωθυπουργός στέκεται ανάμεσα στους έλληνες που εκπροσωπεί και εδώ συμβολοποιούνται στο πρόσωπο των φιλεύσπλαχνων και φιλόξενων γιαγιάδων των οποίων βέβαια η διάθεση να βοηθήσουν είναι μεγάλη, αλλά λόγω ηλικίας τόσο οι δυνατότητες τους είναι μικρές όσο και οι ανάγκες τους μεγάλες. Ως γυναίκες, επιτελούν την ευαισθησία τους σε έναν κλασικό τομέα των 'γυναικείων δραστηριοτήτων', τη φροντίδα των μωρών, έστω κι αν αυτό εδώ στη φωτογραφία δεν είναι καν το δικό τους μωρό. Ο στόχος της ομιλίας του τσίπρα κατά την επίσκεψη των ευρωπαίων είναι να ζητήσει κάποιες εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ παραπάνω από αυτά που ήδη έχουν πάρει οι έλληνες. Καταλαβαίνουμε μάλλον όλοι/όλες γιατί ο επικοινωνιακός σύμβουλος του πρωθυπουργού δεν προτίμησε τη φωτογραφία με τους ένοπλους κουκουλοφόρους που επιτίθενται σε φουσκωτές βάρκες προσφύγων στη Λέσβο (σ.σ. βλέπε στήλη 'ημερολόγιο ρατσισμού', είδηση 10/10/2015).

δηλώσεις Τσίπρα κατά αξιωματούχων στην καλύτερα παραδείγματα σημειολογίας (για κράτους).

εκτυπωθεί σε γιγάντιο μέγεθος ακόμη και τον όπως το 'προσφυγικό' τις δυνάμεις μιας φωτογραφία τοποθετείται της ελλάδας και της δείχνοντας τους 'προσφυγικού'. Ο φωτογραφίας ώστε να γιαγιάδες από τη Λέσβο

πλευρά', τον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό, που την ανέδειξε σε (συγ)κυβέρνηση. Και πώς καταφέρνει κανείς λοιπόν να χρούψει το «μπορώ-αλλά-δεν-θέλω»; Μα φυσικά μέσα από μια τακτική δοκιμασμένη σχεδόν σε όλα τα πεδία σχέσεων: πρόκειται για την τακτική «θέλω-αλλά-δεν-μπορώ.»

Μπορεί να το δει κανείς απ' έξω και σαν μαθηματικό παράδοξο. Πώς θα γίνει να μην πάρει την ιθαγένεια άμεσα ούτε το 1/10 των 250.000

δικαιούχων της; Και κάπως έτσι

ξεκινάει. Στην αρχή, είπαμε. = οι συν-κυβερνώντες παραφυλάνε! – ο εκπρόσωπος του υπουργείου σε ερωτήσεις σχετικά με το τι θα γίνει με τις περιπτώσεις παιδιών που μετά από πολύχρονη διαβίωση στο ελληνικό κράτος ξάφνου βρέθηκαν εκτός του δικαιώματος να διεκδικήσουν την ύπαρξή τους ως πολίτες, ήταν

του στυλ: «Το νόμο δεν τον κάναμε πολύ ελαστικό για να μας τον περάσουνε από το ΣτΕ»* και

«Προσπαθήσαμε να τυποποιήσουμε τον μέσο όρο αυτού που θα κάνει αίτηση και την δικαιούται.»

* ΣτΕ. ή το συμβούλιο της επικρατείας, ή το ανώτατο νομοθετικό σώμα στην Ελλάδα. Κρίνει την αντισυμβατικότητα νόμων του κράτους. Όπως έκανε με τον νόμο Ραγκούση για την ιθαγένεια γιατί αντίβαινε στην αρχή διατήρησης της συνοχής και της συνέχειας του έθνους με το κράτος! προοδευτικό έτσι?

στην εκδήλωση μάθαμε απο τους καλεσμένους ομιλητές/ διοικητικούς-ιθύνοντες πως:

- "τσουνάμι" απο αιτήσεις πολιτογράφησης κατακλύζει το υπουργείο εσωτερικών
- υπάρχει κίνδυνος "τζιχαντισμού" σε τυχόν σχολεία που δεν υπάγονται στο Υπ. Εθν. Παι.
- "παράνοια" είναι η λέξη που χρησιμοποιεί το κράτος σχετικά με τα επίπεδα λειτουργικότητας και μηχανοργάνωσης του...κράτους.

Για το γιατί θέλει να δώσει το κράτος παραπάνω ιθαγένειες ετησίως, σκεφτήκαμε διάφορους λόγους: στρατεύση, φορολογία, συμμετοχή στα ασφαλιστικά ταμεία και βέβαια αναγκαστικά κάποιοι από τους αιτούντες πρέπει κάποτε να πάρουν ορισμένα δικαιώματα. Βλέπουμε ότι σε σχέση με το νόμο Ραγκούση, εθνικιστικά, ρατσιστικά, ταξικά και άλλου είδους κριτήρια έχουν στενέψει ακόμα περισσότερο τα κριτήρια. Συνεπώς; Γιατί να γίνει μια δημόσια εκδήλωση για να δούμε τους εκπροσώπους του κράτους να οχυρώνονται πίσω από τη γραφειοκρατία και την παιδεία; Εμείς νομίζουμε πως υπάρχουν πράγματα που φοβούνται τα σύγχρονα δυτικά κράτη σε σχέση με τις δεύτερες γενιές τους. Για τέτοιους λόγους νομίζουμε κι εμείς ότι κάνουν αυτές τις εκδηλώσεις, για να καλύψουν φόβους και να προλάβουν καταστάσεις. Δίνοντας ιθαγένεια με το σταγονόμετρο και πουλώντας την όλη κατάσταση σαν ένα άσχημο ρομάντζο...

ιθαγένεια nationality (ιθα'jenia)
ουσιαστικό θηλυκό
υπηκοότητα

Ιθαγένεια ή υπηκοότητα ονομάζεται νομικά η ιδιότητα του πολίτη, για την ακρίβεια ο νομικός δεσμός του ατόμου με το κράτος στο οποίο ανήκει.

Κάθε άνθρωπος αποκτά ιθαγένεια τη στιγμή που γεννιέται, κατά κανόνα την ίδια με έναν από τους γονείς του (δικαίω του αίματος) ή υπό προϋποθέσεις του τόπου γέννησής του (δικαίω του εδάφους). Κατά τη διάρκεια της ζωής του ενδέχεται να αποκτήσει νέα ιθαγένεια δικαιοτελώς - ή διαδικασία αυτή ονομάζεται πολιτογράφηση. Ενδέχεται επίσης, εάν προβεί σε πράξεις προδοσίας ή συμμετέχει στην αντιπολίτευση εναντίον αυταρχικών καθεστώτων, να στερηθεί την ιθαγένειά του - σε αυτήν την περίπτωση και αν δεν έχει την ιθαγένεια άλλου κράτους χαρακτηρίζεται ως ανιθαγενής.

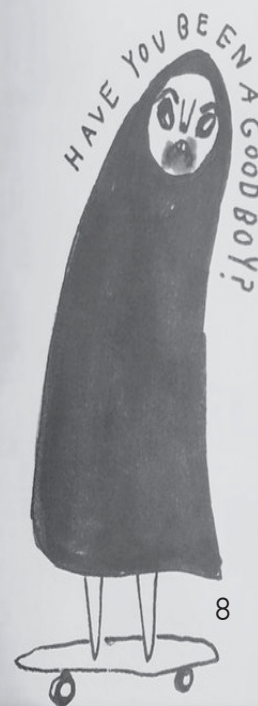
Μονο εθνητα

Αλήθεια, τι κάνει το ελληνικό κράτος σχετικά με την ιθαγένεια των εδώ μεταναστών; Μα φυσικά δημόσιες εκδηλώσεις σε χιπστεράδικα στέκια (βλ. Ρομάντζο, στο κέντρο της αθήνας, 11/2015) σχετικά με την 'εξέλιξη' της εφαρμογής του νόμου. Για να βεβαιωθούν όλοι οι ενδιαφερόμενοι για τις καλές προθέσεις του κρατικού μηχανισμού.

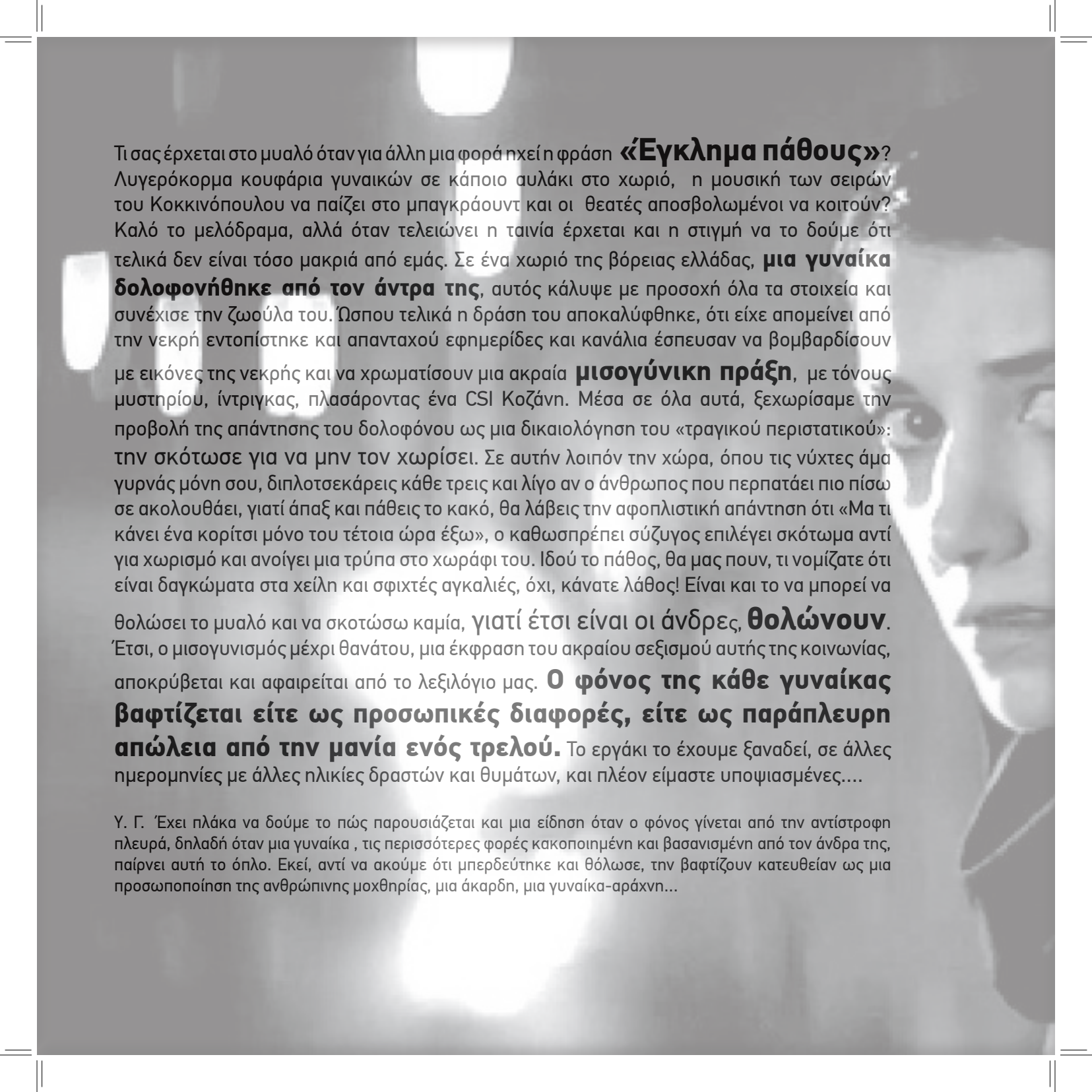
Και όταν λέμε κράτος, βάζουμε μέσα και τις ΜΚΟ. Αυτή τη φορά το ρόλο της ΜΚΟ-διαμεσολαβητή μεταξύ κράτους και πληθυσμιακών ομάδων τον έπαιξε η οργάνωση Generation 2.0. Το κράτος εμφανίζεται ως διαλλακτικό και ουδέτερο και γιατί όχι ως φιλομεταναστευτικό και ανθρωπιστικό. Οι όποιες 'παγίδες' στις οποίες πέφτουν καθημερινά οι αιτούντες - βλ. εμπόδια του κράτους για να τις/τους εξουθενώσει ψυχικά και οικονομικά - ανάγονται σε τεχνικά ζητήματα απογυμνωμένα από το πολιτικό τους περιεχόμενο, ζητήματα δήθεν πέρα και έξω από πολιτικές αποφάσεις. Με αυτόν τον τρόπο, αποκρύπτεται το γεγονός πως η πρώτη-φορά-αριστερά κυβέρνηση του Σύνριζα, δεν επιδιώκει ακριβώς να παρουσιάσει ένα καλό πρόσωπο στους μετανάστες, παρέχοντας εμπειριστατωμένες διευκρινίσεις, επεξηγήσεις και ανοιχτό διάλογο, αλλά ταυτόχρονα προσπαθεί να κρατήσει ικανοποιημένη και την υποτιθέμενη 'άλλη

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΒΑΨΙΜΟ ΣΙΠΠΟΥ
30 € / ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ
ΚΑΝΩΝΤΡΑΡΙΣΜΑ

Είδαμε και μας άρεσε: η ταινία της Ιρανο-Αμερικανίδας Άννα Λιλι Αμνιπούρ, **A Girl Walks Home Alone at Night**. Μια ιδιαίτερη ταινία αν μη τι άλλο με πολιτικούς συμβολισμούς. Ένα παιδί της εργατικής τάξης που ζει με τον τοξικοεξαρτημένο πατέρα του κάνει skate και ερωτεύεται ένα βαμπίρ. Το όχι τόσο συνηθισμένο λάβ στορυ εκτυλίσσεται σε μια βιομηχανική σκοτεινή πόλη που κατοικείται από μπόλικους μαλάκες σεξιστές. Και η πρωταγωνίστρια κάνει κάτι για αυτό. Έχει προτιμήσεις στα θύματα της που εμφανίζονται στην καθημερινή της ζωή, που τελικά δεν είναι και τόσο θύματα αλλά θύτες... Η ταινία έχει προωθήσει τη γυναικεία χειραφέτηση μιας και καθόλου τυχαία η βαμπιρινα φίλη μας φοράει μαντήλα δείχνοντας στον δυτικό κόσμο ότι πολλές φορές γυναίκες με μαντήλες κρύβουν μέσα τους εκπλήξεις ή και εκρήξεις, θυμίζοντας μας ίσως και τις δυναμικές γυναίκες της αραβικής άνοιξης. Για σκεφτείτε κορίτσια. Ωραία δεν θα ήταν να μπορούμε να σκεπτάrouμε μονές το βράδυ στο κέντρο της αντιφατικής μητρόπολης στηριζόμενες στις δικές μας δυνάμεις;

Τι σας έρχεται στο μυαλό όταν για άλλη μια φορά η φράση **«Έγκλημα πάθους»**? Λυγρόκορμα κουφάρια γυναικών σε κάποιο αυλάκι στο χωριό, η μουσική των σειρών του Κοκκινόπουλου να παίζει στο μπαγκράουντ και οι θεατές αποσβολωμένοι να κοιτούν? Καλό το μελόδραμα, αλλά όταν τελειώνει η ταινία έρχεται και η στιγμή να το δούμε ότι τελικά δεν είναι τόσο μακριά από εμάς. Σε ένα χωριό της βόρειας Ελλάδας, **μια γυναίκα δολοφονήθηκε από τον άντρα της**, αυτός κάλυψε με προσοχή όλα τα στοιχεία και συνέχισε την ζωούλα του. Όσπου τελικά η δράση του αποκαλύφθηκε, ότι είχε απομείνει από την νεκρή εντοπίστηκε και απανταχού εφημερίδες και κανάλια έσπευσαν να βομβαρδίσουν με εικόνες της νεκρής και να χρωματίσουν μια ακραία **μισογύνικη πράξη**, με τόνους μυστηρίου, ίντριγκας, πλασάροντας ένα CSI Κοζάνη. Μέσα σε όλα αυτά, ξεχωρίσαμε την προβολή της απάντησης του δολοφόνου ως μια δικαιολόγηση του «τραγικού περιστατικού»: την σκότωσε για να μην τον χωρίσει. Σε αυτήν λοιπόν την χώρα, όπου τις νύχτες άμα γυρνάς μόνη σου, διπλοτσεκάρεις κάθε τρεις και λίγο αν ο άνθρωπος που περπατάει πιο πίσω σε ακολουθάει, γιατί άπαξ και πάθεις το κακό, θα λάβεις την αποφλιστική απάντηση ότι «Μα τι κάνει ένα κορίτσι μόνο του τέτοια ώρα έξω», ο καθωσπρέπει σύζυγος επιλέγει σκότωμα αντί για χωρισμό και ανοίγει μια τρύπα στο χωράφι του. Ιδού το πάθος, θα μας πουν, τι νομίζατε ότι είναι δαγκώματα στα χείλη και σφιχτές αγκαλιές, όχι, κάνατε λάθος! Είναι και το να μπορεί να θολώσει το μυαλό και να σκοτώσω καμία, **γιατί έτσι είναι οι άνδρες, θολώνουν**. Έτσι, ο μισογυνισμός μέχρι θανάτου, μια έκφραση του ακραίου σεξισμού αυτής της κοινωνίας, αποκρύβεται και αφαιρείται από το λεξιλόγιο μας. **Ο φόνος της κάθε γυναίκας βαφτίζεται είτε ως προσωπικές διαφορές, είτε ως παράπλευρη απώλεια από την μανία ενός τρελού**. Το εργάκι το έχουμε ξαναδεί, σε άλλες ημερομηνίες με άλλες ηλικίες δραστών και θυμάτων, και πλέον είμαστε υποψιασμένες....

Υ. Γ. Έχει πλάκα να δούμε το πώς παρουσιάζεται και μια είδηση όταν ο φόνος γίνεται από την αντίστροφη πλευρά, δηλαδή όταν μια γυναίκα, τις περισσότερες φορές κακοποιημένη και βασανισμένη από τον άνδρα της, παίρνει αυτή το όπλο. Εκεί, αντί να ακούμε ότι μεπρδεύτηκε και θόλωσε, την βαφτίζουν κατευθείαν ως μια προσωποποίηση της ανθρωπίνης μοχθηρίας, μια άκαρδη, μια γυναίκα-αράχνη...

Janusz Korczak

"Τα παιδιά δεν είναι μελλοντικοί άνθρωποι, γιατί είναι ήδη άνθρωποι."

Ο Janusz Korczak γεννήθηκε στην Βαρσοβία στις 22 Ιούλη του 1878, από πολωνοεβραίους γονείς. Πολύπλευρη προσωπικότητα, υπήρξε γιατρός, παιδαγωγός, ραδιοφωνικός παραγωγός, δημοσιογράφος, λέκτορας και κοινωνικός ακτιβιστής. Η αφοσίωση του στους νέους ανθρώπους και η συνέπεια απέναντι τους, τον βρήκε να συνοδεύει 192 εβραϊόπουλα στο στρατόπεδο εξόντωσης της Τρεμπλίνκα. Αρνήθηκε να αδράξει την ευκαιρία να σωθεί ο ίδιος και είχε κοινή μοίρα με τους υπόλοιπους 250 χιλιάδες εβραίους του γκέτο της Βαρσοβίας στα κρεματόρια των ναζί.

Πριν όμως συμβεί αυτό, ο Korczak είχε ήδη αφήσει σημαντική παρακαταθήκη στην ιστορία της παιδαγωγικής. Μέχρι το 1912 εργάστηκε ως παιδίατρος και αρνούμενος προνόμια και βολική ζωή, ενδιαφέρονταν πάντοτε για τα παιδιά του δρόμου, βρήκε σε αυτά μια, αφού απαρνήθηκε τη δημιουργία δικής του. Μέχρι και το 1919 δραστηριοποιήθηκε στη δημιουργία δομών για ορφανά, ενίοτε από κοινού με την Stefania Wilczynska (1886-1942), τη σύντροφο του. Την περίοδο 1926-1939 αναδεικνύεται η οπτική και η πρακτική του η οποία στόχευε σε πλήρως αντι-ιεραρχικές σχέσεις μεταξύ παιδιών και ενηλίκων στην καθημερινή ζωή εντός της παιδαγωγικής κοινότητας. Την ίδια περίοδο, συντόνισε το πρώτο περιοδικό που τα άρθρα του ήταν από παιδιά και εφήβους, όργανο δημοσιοποίησης του λόγου τους και γενικότερης επικοινωνίας των προβληματισμών τους. Η ιδέα της αυτοδιεύθυνσης και του εξισωτισμού μεταξύ διαφόρων ηλικιών και φύλων εμπλουτίστηκε από την εμπειρία του στα Κιμπούτς της παλαιστίνης και επιστρέφοντας στην Πολωνία και τα ορφανοτροφεία, έθεσε σε πράξη μια παιδαγωγική του σεβασμού στην αυτονομία και την αυτενέργεια των ανήλικων. Ο ίδιος πίστευε πως η κοινοτική οργάνωση, οι συλλογικές αποφάσεις και ευθύνες είναι βασικές αξίες για την δημιουργία μιας υγιούς δημοκρατικής συλλογικότητας. Τα παιδιά επίσης είχαν θεσμίσει δικαστήριο, όπου επίλυαν συλλογικά τα προβλήματά τους, και επίσης οι ενήλικες μπορούσαν να περάσουν και αυτοί δικαστήριο. Σποραδικά και με εμπόδια την άνοδο του ναζισμού και του αντισημιτισμού, διακίνησε τις παραπάνω ιδέες και μέσω ραδιοφώνου. Μέσα από τις ραδιοφωνικές εκπομπές του, και το πλούσιο συγγραφικό του έργο καλεί την κοινωνία να απελευθερώσει τα παιδιά από την ενήλικη ενοχή και ηθική.

Στο σκεπτικό του Korczak, τα παιδιά είναι ένας ακόμα 'άλλος' που καταπιέζεται κοινωνικά, και ο σκοπός του ενήλικα είναι να υπερασπιστεί τα δικαιώματά του, συνοδεύοντας τα με σεβασμό στις εκάστοτε συνθήκες. Ο Κ. δεν ευαγγελίζεται μελλοντικούς δημοκρατικούς πολίτες που θα αλλάξουν την κοινωνία, αλλά αντιμετωπίζει την παιδική ηλικία ισότιμα. Γνήσιος εκπρόσωπος της παιδοκεντρικής, μεταρρυθμιστικής τάσης των αρχών του προηγούμενου αιώνα, κατήγγειλε την τυρρανία των φλύαρων και επεκτατικών ενηλίκων απέναντι στο δικαίωμα του παιδιού για αυτονομία.

Το κείμενο είναι προσαρμοσμένο από την μπροσούρα του "Αλλιωτικού Σχολείου (το μικρό δέντρο)", <http://alliotikosxoleio.espinblogs.net/>. (δημοσίευση)

Τα σχολεία του μίσους

Η μαθητική ζωή των παιδιών μεταναστών και της 2ης γενιάς στα μαγικά ελληνικά σχολεία μόνο εύκολη δεν είναι. Ρατσιστική βία, δηλητηριώδη σχόλια, αποξένωση και στιγματισμός μπαίνουν ένα-ένα στη σειρά και χτίζουν από νωρίς το τείχος που χωρίζει τους Έλληνες από τους «ξένους». Παρακάτω παραθέτουμε δύο πρόσφατα περιστατικά από αυτό το μωσαϊκό ρατσιστικών σκηνικών που απαρτίζουν την εκπαίδευση των Ελλήνων από νωρίς.

1. Κάπου στα μέσα Οκτωβρίου του '15, στο Ηράκλειο της Κρήτης έπεσε θύμα ξυλοδαρμού μια 13χρονη κοπέλα από την Αλβανία στην προσπάθειά της να υπερασπιστεί την πολωνή φίλη της από το μένος τριών (ελληνίδων πάντα) συμμαθητριών τους. Το ξύλο συνεχίστηκε και έξω από το σχολείο μέχρι την παρέμβαση περαστικών και της ομάδας ΔΙ.ΑΣ. Τόσο οι γονείς όσο και το κορίτσι δήλωσαν πως δε θα κινηθούν νομικά ζητώντας μόνο να δοθεί ένα τέλος σε όλη αυτή την ιστορία. Παρά την ένταση της βίας που μιλάει από μόνη της για τον ενδοσχολικό ρατσισμό που συζητάμε, η αλληλεγγύη των θυμάτων του στα ελληνικά σχολεία μόνο χαμόγελα και αισιοδοξία μπορεί να μας φέρει.

2. Τον αμέσως επόμενο μήνα και αφού μεταφερθούμε στο σχολείο Κουτάρου, στο γνωστό φιλόξενο νησί της Λέσβου, μαθαίνουμε για μια κοπέλα με αλβανική καταγωγή και έναν συμμαθητή της που φροντίζει να της κάνει την ζωή κόλαση. Της συμπεριφέρεται σαν «μολυσμένη» και απειλεί τους υπόλοιπους/ες να μην την πλησιάζουν γιατί θα έχουν να κάνουν μαζί του. Κάπου εδώ θα περίμενε κανείς/ μια λοιπόν οι αρχές του σχολείου να έχουν ήδη επέμβει. Τι κάνουν αυτές; Μην πέσετε από τα σύννεφα.. Στην καλύτερη δείχνουν να αδιαφορούν και να παριστάνουν τους ανήξερους/ες, ενώ πληροφορίες λένε πως σε συνέλευση του Συλλόγου Γονέων με θέμα την εν λόγω υπόθεση, ειπώθηκε από εκπαιδευτικούς ότι «δε μας αφορούν αυτές οι μαθήτριες, γιατί είναι αλβανικής καταγωγής».

Να φτάσουμε κάπου εδώ όμως στο : Τα σχολεία, ως ένας τόπος που αλληλεπιδρά με την υπόλοιπη κοινωνία και προετοιμάζει τους μελλοντικούς πολίτες της να την διαιωνίσουν «επάξια», φροντίζουν να υπενθυμίζουν διαρκώς στους μετανάστες μαθητές την θέση τους και για πού αυτοί/ες προορίζονται. Τόσο οι σχολικοί μηχανισμοί όσο και τα μέλη της κοινότητας, μικρής ή μεγάλης ηλικίας παίζουν ο καθένας τον δικό του προσωπικό ρόλο στην ενόχληση της τόσης βίας και του τόσου μίσους.

Απ' τα παράθυρα ως τις λεωφόρους, τα στενά
όπου κι αν κοιτάξα
δεν σε βρήκα δεν σου μίλησα
ήσουνα μόνη και οι δρόμοι μοιάζουν μεγάλοι
τώρα,
το ξέρουμε κι εγώ κι εσύ έρχεται μπόρα και
κανιβαλισμός κοινωνικός είμαι οροθετικός και
ο γιατρός μου βάζει χέρι
όλοι τώρα θυμηθήκαν, μα όταν κλείνει η πόρτα
πρώτα σκάσε
λίγα φράγκα παραπάνω για το σεξ χωρίς
καπότα σαν και πρώτα
έτσι μεγαλώσαν τα παιδιά σας
κι έχει μπάτσους και κανάλια να προσέχουνε
την οικογένειά σας
στα κρυφά να ανταλλάζουνε κορμιά, από στενά
στα σκοτεινά
κρατάς κρυφά και μη μιλάς για αυτά
πάρε τα γκαφρά και φταίνε τα παιδιά που δεν
μιλάνε ελληνικά, στην πλατεία
ξεκίνησε ο βούρκος και η σαπίλα, με έχει
πιάσει απδία,
όμως γουστάρουμε να 'ανακαινίζουμε γραφεία'
θέλεις καθαρότητα, στρατόπεδα και φυλακές
ο λόγος σου τσιτάτα μονάχα και υπεκφυγές
είμαστε οι πρώτοι γραμμένοι στις μαύρες λίστες
πιο επίκαιρο από ποτέ, ΣΚΑΤΑ ΣΤΟΥΣ
ΦΑΣΙΣΤΕΣ!

Αντίστροφα ο χρόνος κυλά για μας
κι όμως μόνος μένει ο φόβος νικά,
παίρνει φωτιά ο δρόμος
λευκά κελιά σε κουτιά, κλειστηκες μέσα σε
αυτά τελικά, που πας,
προσπερνάς το τραύμα και ανώριμα ζητάς ένα
θαύμα

Στις Μαύρες Λίστες, MrBrassMonkey
(2012)

